DESÁTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

POKOJ SMRTI

JEFFERY DEAVER

POKOJ SMRTI

JEFFERY DEAVER

2013

DOMINO

Copyright © 2013 by Gunner Publications LLC
Translation © 2013 by Jiří Kobělka
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE KILL ROOM,
vydaného nakladatelstvím Grand Central Publishing, New York 2013,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Darina Mikulenková a Richard Toman
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-911-0

Pro Judy, Freda a Daxe

Nesouhlasím s tím, co říkáte,
ale až do smrti budu hájit vaše právo to říct.

Evelyn Beatrice Hallová, *Voltaireovi přátelé*, 1906

ÚTERÝ 9. KVĚTNA

I

LEDVINOVNÍK JEDONOSNÝ

1

Ten záblesk ho znepokojil.

Bílý nebo slabě žlutý záblesk světla v dálce.

Přišel od vody? Nebo z toho pásu pevniny na druhé straně klidné tyrkysové zátoky?

Ale tady mu přece žádné nebezpečí nehrozí. Je v nádherném a odloučeném letovisku. Z dohledu médií, mimo zraky nepřátel.

Roberto Moreno přimhouřil oči a podíval se z okna. Táhlo mu teprve na čtyřicet, ale zrak už měl špatný. Posunul si brýle výš na nos a obsáhl pohledem celý výhled – zahradu před oknem apartmá, úzkou bílou pláž, pulzující modrozelené moře. Překrásné, odlehlé… a chráněné. V dohledu se na vlnách nehoupala žádná plavidla. A i kdyby se nějaký nepřítel s puškou dozvěděl, že je Moreno zde, a nepozorovaně pronikl přes průmyslové objekty na protější straně zátoky půldruhého kilometru odtud, kvůli smogu zakrývajícímu výhled by stejně nemohl dobře zamířit.

Žádné další záblesky, žádné světlo.

Jsi v bezpečí. Samozřejmě že ano.

Přesto zůstal Moreno ostražitý. Stejně jako Martinu Lutheru Kingovi, stejně jako Gándhímu hrozilo i jemu neustále nebez-

pečí. Takový už byl jeho život. Nebál se smrti. Bál se, že umře dřív, než dokončí svou práci. Protože musel vykonat ještě mnoho věcí. Událost, jejíž přípravu právě před hodinou dokončil, tak významná, že bezpochyby upoutá pozornost spousty lidí, byla jen jednou ze dvanácti podobných plánovaných na příští rok.

A navíc se před ním rýsovala budoucnost plná hojnosti.

Podsaditý Robert Moreno, jenž měl dnes na sobě střízlivý béžový oblek, bílou košili a tmavě modrou kravatu – ó, jak karibské! – nyní dolil do dvou šálků kávu z konvice, kterou mu přinesla hotelová služba, a vrátil se na gauč. Podal jeden šálek reportérovi, který si právě chystal diktafon.

„Señore de la Rua. Dáte si mléko? Cukr?"

„Ne, děkuji."

Rozhovor probíhal ve španělštině, kterou Moreno plynně hovořil. Mateřskou angličtinu nenáviděl a používal ji jen ve chvílích, kdy to potřeboval. Nikdy se přitom nedokázal zbavit newjerseyského přízvuku. Tón jeho hlasu ho přenesl zpátkydo dětství ve Spojených státech – jeho otec dlouhé hodiny pracoval a žil život střízlivý, zatímco matka dlouhé hodiny nevystřízlivěla. Ponurá krajina, nedaleká střední škola plná šikany. A pak přišla spása: rodina se přestěhovala na mnohem příjemnější místo, než bylo South Hills – na místo, kde byl i jazyk měkčí a elegantnější.

„Ale říkejte mi Eduardo, prosím," vyzval Morena reportér.

„A já jsem Roberto."

Ve skutečnosti se Moreno jmenoval „Robert", jenže tohle jméno zavánělo právníky z Wall Streetu, politiky z Washingtonu a generály z bitevních polí, kteří rozhazují po cizích bojištích těla místních obyvatel jako levné osivo.

Takže *Roberto*.

„Vy bydlíte v Argentině," prohodil Moreno směrem k novináři, malému plešatému muži v ošoupaném černém obleku a modré košili bez kravaty. „V Buenos Aires?"

„Přesně tak."

„Víte, jak vznikl název toho města?"

De la Rua prohlásil, že ne; nepocházel odtamtud.

„V překladu to samozřejmě znamená ‚dobrý vzduch'," připomněl Moreno. Enormně četl, až několik knih týdně, z velké části latinskoamerickou literaturu a dějiny. „Ovšem nejedná se tu o vzduch v Argentině, nýbrž v italské Sardinii. Město dostalo název podle jedné osady na kopci v Cagliari. Ta osada se nacházela nad… řekněme *čpavým* zápachem starého města, a tak ji pojmenovali *Buen Ayre*. A španělští cestovatelé, kteří pozdější Buenos Aires objevili, mu dali jméno podle té osady. Samozřejmě šlo o pouhé *první* osídlení města – později byli Španělé vyhlazeni domorodci, kteří se nechtěli nechat vykořisťovat Evropany."

„I vaše historky mají vyloženě antikoloniální ráz," poznamenal de la Rua.

Moreno se zasmál. Humor ho však rychle opustil a on se znovu rychle podíval z okna.

Ten zatracený záblesk. Moreno však stále neviděl nic než stromy a květiny na zahradě a oparem zahalený pás pevniny půldruhého kilometru odtud. Jeho hotel South Cove Inn se nacházel na převážně opuštěném jihozápadním pobřeží New Providence, bahamském ostrově zahrnujícím i hlavní město Nassau. Pozemek byl oplocený a střežený a zahrada byla vyhrazená pouze pro toto apartmá – na severu a jihu ji navíc chránil vysoký plot, zatímco na západní straně se táhla pláž.

Nikdo tu nebyl. Nikdo tu být nemohl.

Možná ptáček. Nebo zatřepetání listu.

Simon nedávno celý objekt kontroloval. Moreno se na tohoto urostlého, tichého Brazilce s tmavou kůží podíval. Bylo mu kolem pětatřiceti let a měl na sobě hezký oblek – chodil oblečený lépe než jeho šéf, ale ne křiklavě. Vypadal náležitě nebezpečně, jak by se u člověka jeho profese očekávalo, ovšem nebyl to žádný hrdlořez. Než odešel do civilu a začal pracovat jako bezpečnostní expert, působil jako armádní důstojník.

Svou práci zvládal velmi dobře. Nyní například otočil hlavu, a když si všiml šéfova pohledu, okamžitě přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

„Jen záblesk světla," vysvětlil Moreno.

Bodyguard navrhl, že zatáhne žaluzie.

„Myslím, že ne."

Moreno byl přesvědčený, že Eduardo de la Rua, který sem na vlastní náklady přiletěl ekonomickou třídou z „města s dobrým vzduchem", si ten nádherný výhled zaslouží. Jako zavedený novinář známý tím, že píše pravdu, místo aby smolil načančané články pro šéfy firem a politiky, si jistě mnoho luxusu neužije. Moreno si rovněž předsevzal, že vezme tohoto muže na velmi příjemný oběd do hotelové restaurace.

Simon se ještě jednou podíval z okna, vrátil se do křesla a sebral jakýsi časopis.

De la Rua zapnul diktafon. „Takže mohu?"

„Prosím." Moreno upřel pozornost na novináře.

„Pane Moreno, vaše Hnutí za lokální posílení nedávno otevřelo pobočku v Argentině, svou první v této zemi. Můžete mi říct, jak vás to napadlo? A co vaše uskupení dělá?"

Tento výklad absolvoval Moreno snad už stokrát. Detaily se měnily podle konkrétního novináře nebo publika, ale jádro zůstávalo prosté: šlo o snahu povzbudit domorodé národy k tomu, aby odmítly vliv americké vlády a korporací tím, že se sta-

nou soběstačnými prostřednictvím mikropůjček, mikrozemědělství a mikropodnikání.

„Bráníme se rozvoji amerických korporací," odpověděl nyní Moreno reportérovi. „A také vládní pomoci a sociálním programům, jejichž cílem je koneckonců vyvolání závislosti na jejich hodnotách. Nepohlíží se na nás jako na lidské bytosti: pohlíží se na nás jako na zdroj levné pracovní síly a jako na odbytiště amerického zboží. Vidíte ten zlovolný cyklus? Naše lidi vykořisťují továrny vlastněné Američany a pak jsme naváděni k tomu, abychom kupovali produkty týchž společností."

Novinář to rozvedl: „Hodně píšu o investicích v Argentině a dalších jihoamerických zemích a vím i o vašem hnutí, které rovněž takové investice dělá. Dalo by se namítnout, že brojíte proti kapitalismu, a přitom ho přijímáte za svůj."

Moreno si prohrábl vlasy – delší, černé a předčasně prošedivělé. „Ne, já brojím proti *zneužívání* kapitalismu – konkrétně proti zneužívání kapitalismu *Američany*. Byznys používám jako zbraň. Jen blázni se spoléhají na ideologii výlučně kvůli změně. Myšlenky jsou kormidlem. Peníze hnací silou."

Reportér se usmál. „To použiju jako nadpis. Někteří lidé ovšem tvrdí… Četl jsem, že vás někteří lidé označují za revolucionáře."

„Ha, já jsem jen tlampač, nic víc!" Morenův úsměv povadl. „Ovšem teď mě dobře poslouchejte: zatímco se svět soustředí na Blízký východ, všem jaksi uniká zrod daleko mocnější síly: Latinské Ameriky. A tento zrod reprezentuji já. Nový řád. Už nás nelze opomíjet."

Roberto Moreno vstal a přistoupil k oknu.

Zahradu shora stínil asi dvanáctimetrový ledvinovník. Moreno bydlel v tomto apartmá často a strom si velmi oblíbil. Dokonce s ním cítil jakousi spřízněnost. Ledvinovník jedonosný je impozantní, nápaditá a oslnivě krásná dřevina. A jak

název napovídá, je také jedovatý. Pyl nebo kouř z hořícího dřeva a listů může člověku proniknout do plic, popálit je a způsobit mu trýznivou bolest, ale na druhou stranu poskytuje strom nektar nádherným bahamským otakárkům a jeho plody se živí holubi antilští.

Jsem jako ten strom, pomyslel si Moreno. Možná je to dobrá image pro článek. Zmíním se mu o tom…

Zase ten záblesk.

Během následujícího miniaturního zlomku vteřiny se stalo toto: řídké listy ledvinovníku se zatřepetaly svištivým pohybem a vysoké okno před Morenem explodovalo. Sklo se proměnilo v milion ledových krystalů. Morenovi v prsou rozkvetl oheň.

Zjistil, že leží na gauči, který byl ještě před chvílí metr a půl pod ním.

Ale… ale co se stalo? Co to je? Umdlévám, umdlévám.

Nemůžu dýchat.

Zíral na strom, jejž teď bez skleněné vrstvy před sebou viděl ostřeji, mnohem ostřeji. Větvičky se pohupovaly ve sladkém vánku od moře. Listy se vzdouvaly a opět klesaly. Ten strom dýchal za něj. On sám totiž dýchat nemohl, s tím požárem v hrudi ne. S tou bolestí ne.

Kolem něj výkřiky, volání o pomoc.

A krev, všude samá krev.

Slunce zapadalo a obloha tmavla a tmavla. Ale copak není dopoledne? Morenovi se před očima zjevily obrazy manželky, dospívajícího syna a dcery. I tyto myšlenky se však vzápětí rozplynuly, takže Moreno nakonec vnímal jen jednu jedinou věc: ten strom.

Jed a síla, jed a síla.

Požár v jeho nitru slábl a mizel. Slzavá úleva.

Temnota tmavla ještě víc.

Ledvinovník jedonosný.
Jedonosný…
Jed…